

ПЪРВО ДѢЙСТВІЕ.

СЦЕНА ПЪРВА.

СТОИЛЪ, ЛАЛКА.

Стоилъ.

Какъ тѣй, любе Лалке? Забѣлѣжвамъ чи ставате меланхолическа, чи сте ся омыслили, отъ когато мя увѣрихте съ най задължителната ви добрина чи вий ще ми бждете всякога привязана! Горко ми! азъ да плувамъ въ радость, а вий да въздышате и тѣй тѣжно да скърбите! Кажете ми, моля вы, да не бы да ви е криво сега чи мя тѣй облагодолучихте? Или ся раскайвате за обѣщаніето, съ което ся обвяхте, увлечена, може бы, отъ пламенината ми любовь?

Лалка.

Не, Стоиле, за това азъ нѣма никога да ся раская; къмъ обѣщаніето ми усѣщамъ чи мя тегли и придрѣжа една сладкопрелестна сила, тѣй щото нито поне да пожелае мога да не бѣше станѣло каквото стана. Да ви кажа обаче истината: азъ ся обезпокоявамъ за окончателныйтъ успѣхъ, и, като помисля какъ ще може